

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/31/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4418201773
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4418201773.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálikovej a JUDr. Márie Malíkovej v právnej veci žalobcov: 1. T. E. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX, XXX XX Z., 2. Q. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX, XXX XX Z., zastúpených: JUDr. Soňa Tóthová, advokátka so sídlom Šafárikovo nám. 2, 811 02 Bratislava, IČO: 43 446 477, proti žalovanému: PANMED, s.r.o., so sídlom Tatranská 48, 940 55 Nové Zámky, IČO: 36 563 994, o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 3. novembra 2020 č.k. 6C/27/2018-917, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Uznesenie súdu prvej inštancie vyhlásené na pojednávaní dňa 05.03.2019, ktorým nepripustil zmenu žaloby zo dňa 16.01.2019, z r u š u j e.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom žalobu žalobcov v 1. a 2. rade zamietol. Žalobcom v 1. a 2. rade uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu v lehote 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania vydanom po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Každému zo žalobcov v 1. a 2. rade uložil povinnosť zaplatiť Okresnému súdu Nové Zámky trovy štátu v sume 89,81 eura do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 1, § 11, § 13 Občianskeho zákonníka, § 187, § 191 ods. 1, § 153 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

1.2. Zo žaloby mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobcovia v 1. a 2. rade sa domáhajú náhrady nemajetkovej ujmy každý 50 000 eur tvrdiac, že pochybením konateľa žalovaného MUDr. O. A. došlo k smrti dcéry žalobcov E. E., nar. XX.XX.XXXX, ktorá zomrela dňa 05.04.2015. Mal za nepochybné, že smrťou dcéry došlo k zásahu do súkromného a rodinného života žalobcov. Žalobcovia v žalobe uviedli, že pochybenie konateľa žalovaného bolo v priamej príčinnej súvislosti so smrťou ich dcéry, že „jeho nezodpovednosť viedla až ku smrti pacientky.“ Pritom sa odvolali na záver protokolu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, podľa ktorého neboli vykonané všetky potrebné vyšetrenia na správne určenie choroby a tým nebola zabezpečená včasná a účinná liečba. Konštatoval, že v protokole bolo uvedené, že dcéra žalobcov bola 02.08.2014 vyšetrená v Maďarskej republike v nemocnici v U. kde bola jednu noc hospitalizovaná a prepustená domov po negatívnom USG vyšetrení abdomenu, pričom ani tu neabsolvovala gastroenterologické vyšetrenie. Nevyplýva však z neho, že by uvedené pochybenie bolo v priamej príčinnej súvislosti so smrťou dcéry žalobcov.

1.3. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že MUDr. A. liečil dcéru žalobcov v roku 2009, následne v roku 2013 a v roku 2014, a to v dňoch 04.07.2014, 13.08.2014, pričom dňa 02.08.2014 bola hospitalizovaná v nemocnici v U. v M., kde jej taktiež nevykonali vyšetrenia, ktoré namietajú žalobcovia, že mal vykonať aj konateľ žalovaného MUDr. A.. Žalobcovia pri podaní žaloby predložili ako dôkaz protokol Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, o ktorý opierali

svoj nárok. Podaním zo dňa 03.04.2018 oznámili, že ďalšie dôkazy predložia neskôr a následne dňa 20.11.2018 predložili znalecký posudok gastroenterológa MUDr. Dušana Baláža č. 4/2018 zo dňa 12.10.2018 a znalecký posudok gastroenterológa MUDr. Václava Mazáča č. 117/18 zo dňa 04.07.2018, pričom žalobcovia objednali znalecký posudok MUDr. Baláža až 13.08.2018 a jeho prílohou bol znalecký posudok MUDr. Mazáča č. 117/18. Zo znaleckého posudku znalca MUDr. Dušana Baláža vyplýva záver, že pochybenie gastroenterológa (žalovaného) smrť dcéry žalobcov priamo nespôsobilo, pričom pochybenie gastroenterológa konštatované Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou smrť pacientky nepriamo spôsobiť mohlo. Zo znaleckého posudku MUDr. Václava Mazáča vyplýva záver, podľa ktorého nemožno povedať, že pochybenie žalovaného bolo v príčinnej súvislosti so smrťou, pričom pochybenie bolo v nepriamej súvislosti s klinickým priebehom choroby a následnou smrťou dcéry žalobcov. Obaja znalci však vo svojich výpovediach pred súdom ale v znaleckom posudku neuvádzali, že vedeli o hospitalizácii a vyšetrení dňa 02.08.2014 v nemocnici v U., kde sa dcéra žalobcov taktiež nepodrobila gastrofibroskopickému vyšetreniu. Z uvedeného vyplýva, že žalobcovia nepreukázali svoje tvrdenie uvádzané v žalobe, podľa ktorého pochybenie žalovaného bolo v priamej príčinnej súvislosti so smrťou ich dcéry. Poznamenal, že uvedené znalecké posudky boli vypracované a objednané až v priebehu konania a teda tento dôkazný prostriedok procesného útoku nebol zo strany žalobcov uplatnený včas v súlade s § 153 ods. 1 CSP a preto na ne nemusel prihliadať, pri posudzovaní a rozhodovaní vo veci však na tieto posudky ako dôkazy prihliadal.

1.4. Súd prvej inštancie zároveň s poukazom na § 187 ods. 2 CSP prihliadal aj na dôkaz predložený žalovaným v priebehu konania, ktorým bol odborný posudok prof. MUDr. Martina Klabusaya, PhD. zo dňa 23.08.2019, keďže ho považoval za prostriedok procesnej obrany žalovaného na základe dôkazov predložených žalobcami. Zo záverov uvedeného odborného posudku vyplýva záver, že vyšetrenie, ktoré nevykonal konateľ žalovaného, najmä gastrofibroskopiou dcéry žalobcov v dobe medzi 04.07.2014 a 03.08.2014 nie sú v príčinnej súvislosti s jej nádorovým ochorením a úmrtím. Z uvedeného odborného posudku vyplýva tiež záver, že vykonanie alebo nevykonanie vyšetrenia najmä gastrofibroskopie u dcéry žalobcov nemožno dať ani do nepriamej súvislosti s jej úmrtím. Súvislosť medzi tým, že MUDr. A. nevykonal dcére žalobcov gastrofibroskopiou by viedla nepriamo k jej úmrtiu nemožno preukázať, keďže dcéra žalobcov zomrela na relaps zhubného nádorového ochorenia burkittovho lymfómu. Preto pri rozhodovaní prihliadal na vyššie uvedené znalecké posudky MUDr. Václava Mazáča, MUDr. Dušana Baláža a na odborný posudok prof. MUDr. Martina Klabusaya, PhD., z ktorých vyplýva, že smrť dcéry žalobcov pochybenie žalovaného priamo nespôsobilo, ani nevyplýva jednoznačný záver, že toto pochybenie bolo v nepriamej príčinnej súvislosti so smrťou dcéry žalobcov. Keďže žalobcovia v 1. a 2. rade neunesli dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení, žalobu zamietol.

1.5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP a § 262 odsek 1, 2 CSP. Keďže žalovaný bol v plnom rozsahu úspešný, nakoľko žaloba bola zamietnutá, priznal mu náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Zároveň podľa § 259 CSP rozhodol o povinnosti každého zo žalobcov v 1. a 2. rade zaplatiť Okresnému súdu Nové Zámky trovy vypočítania znalca MUDr. Dušana Baláža na pojednávaní dňa 01.07.2019, ktoré predstavovali sumu 179,62 eura, a ktoré boli priznané uznesením č.k 6C/27/2018-456 zo dňa 04.09.2019. Keďže žalobcovia boli v konaní neúspešní, každému z nich uložil povinnosť zaplatiť uvedené trovy štátu rovnakým dielom, v sume 89,81 eura. V danom prípade štát (Okresný súd Nové Zámky) vynaložil výdavky na vypočítanie znalca navrhovaného žalobcami v 1. a 2. rade.

2.1. Žalobcovia v 1. a 2. rade podali v zákonnej lehote odvolanie a navrhovali, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že uloží žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi v 1. rade náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50 000 eur a žalobkyni v 2. rade náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50 000 eur a uloží povinnosť žalovanému uhradiť obom žalobcom náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Alternatívne navrhovali, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súčasne navrhovali, aby odvolací súd zrušil aj právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie vyhlásené na pojednávaní dňa 05.03.2019, ktorým nepripustil zmenu žaloby v zmysle ich návrhu zo dňa 16.01.2019. Dôvodili, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP).

2.2. Žalobcovia namietali, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam o neexistencii príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovaného a smrťou alebo jej dcéry žalobcov E. E. a následne zistený skutkový stav nesprávne právne posúdil, v rozpore s ustálenou judikatúrou SR a zahraničnou judikatúrou týkajúcou sa posudzovania predpokladov zodpovednosti za ujmu spôsobenú neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 11, § 13 Občianskeho zákonníka v medicínsko-právnych sporoch. S uvedeným záverom súdu prvej inštancie nesúhlasili, nakoľko bol výsledkom nesprávneho hodnotenia dôkazov a založený na nesprávnom právnom posúdení veci. Považovali za nesprávny záver súdu prvej inštancie, že nimi predložené znalecké posudky a protokol úradu pre dohľad nepreukazujú príčinnú súvislosť medzi konaním žalovaného a smrťou alebo jej. Tvrdili, že so záverov znaleckého posudku MUDr. Dušana Baláža, z ktorého citovali, vyplýva, že pochybenie žalovaného malo tragické následky na zdraví a živote alebo jej, keď v dôsledku jeho pochybení a nekonania, sa jej nádorové ochorenie zistilo v neskorom IV.B. štádiu, s omnoho nižšou šancou na úspešnú liečbu. Prítom znalec MUDr. Baláž svoje závery potvrdil vo výpovedi dňa 01.07.2019. Ďalej citovali Znalecký posudok MUDr. Václava Mazáča tvrdiac, že k pochybeniu žalovaného pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti alebo jej došlo a toto pochybenie bolo v nepriamej príčinnej súvislosti s klinickým priebehom choroby a následnou smrťou. Tieto závery znalec potvrdil vo svojej výpovedi dňa 01.07.2019. Citovali aj z protokolu úradu pre dohľad tvrdiac, že z jeho záverov vyplýva, že zdravotná starostlivosť zo strany žalovaného nebola poskytnutá správne, teda v súlade s postupom lege artis, čím došlo k porušeniu § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, čo malo za následok najzávažnejší zásah do práva alebo jej na život. Závery protokolu potvrdil pri svojej výpovedi odborný konzultant pre gastroenterológiu úradu pre dohľad MUDr. Martin Huorka.

2.3. Žalobcovia namietali, že súd prvej inštancie sa pri svojom rozhodnutí oprel aj o odborný posudok prof. MUDr. Martina Klabusaya, PhD. zo dňa 23.08.2019 predložený žalovaným, namietali jeho prípustnosť ako dôkazu v konaní a jeho odborné závery. Dôvodili, že nemôže byť považovaný za odborný posudok v danej veci, nakoľko nebol vypracovaný gastroenterológom, ale onkológom, ktorý navyše nie je znalcom. Je bez výpovednej hodnoty, účelový, neobjektívny a nie nestranný. Jeho závery neboli verifikované a boli založené na nesprávnych, nepresných, hypotetických, účelových a tendenčných záveroch jeho vypracovateľa. Uviedli, že záver odborného posudku, podľa ktorého nie je daná priama príčinná súvislosť medzi nevykonaním gastrofibroskopického vyšetrenia s úmrtím alebo jej, nevyklučuje existenciu príčinnej súvislosti medzi pochybením gastroenterológa a smrťou alebo jej v právnom slova zmysle, vychádzajúc z doktríny straty šance, resp. príležitosti. Pokiaľ by aj bol preukázaný záver odborného posudku, že nie je možné preukázať ani nepriamu príčinnú súvislosť medzi nevykonaním gastrofibroskopického vyšetrenia s úmrtím alebo jej uviedli, že nemožnosť preukázania príčinnej súvislosti nemožno vykladať v neprospech žalobcov, pretože platí, že ak nebolo vykonané určité odborné vyšetrenie, je o to obťažnejšie preukázať, že práve a jedine toto opomenutie tvorí so škodlivým následkom ničím nenarušený vzťah (nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 716/2016, nález Ústavného súdu ČR sp.zn. I. ÚS 1919/2008). To, že sa endoskopické vyšetrenie neurobilo zavinil žalovaný, preto nemožno zhoršovať postavenie žalobcov tvrdením, že žalobcovia nepreukázali príčinnú súvislosť medzi týmto nekonaním žalovaného a smrťou alebo jej. Navyše v odbornom posudku sa konštatuje, že MUDr. O. A. sa mal podrobnejšie zaoberať diferenciálnou diagnostikou ťažkostí pacientky E. E., čím bolo formulované pochybenie žalovaného pri liečbe alebo jej. Tvrdili, že preverka správnosti odborného posudku bola možná buď existenciou znaleckého posudku konštatujúceho zhodné závery, alebo umožnením znalcom vyjadriť sa k odbornému posudku, umožnením žalobcom klásť vypracovateľovi odborného posudku otázky na vysvetlenie jeho záverov, prípadne vypracovaním jeho doplnku. Inak mohol mať iba predbežný charakter a súd prvej inštancie naň nemal prihliadať. Navyše z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé na základe čoho dospel súd prvej inštancie k rozhodnutiu, že tento dôkaz prijme ako podklad pre svoje rozhodnutie, či tento dôkaz hodnotil ako listinný dôkaz alebo ako odborný posudok alebo ako znalecký posudok, a ako hodnotil tento dôkaz sám osebe a ako v spojitosti so znaleckými posudkami a protokolom úradu pre dohľad. Aj preto dôvodili, že súd prvej inštancie dospel aj na základe vykonania tohto dôkazu k nesprávnym skutkovým zisteniam o neexistencii príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovaného a smrťou alebo jej.

2.4. Žalobcovia tvrdili, že dcéra trpela tráviacimi ťažkosťami, ktoré žalovaný ignoroval, zanedbal klinické príznaky závažného ochorenia a nevytlúčil organickú príčinu dlhodobu pretrvávajúcich ťažkostí. Znalecké posudky a protokol úradu pre dohľad im dali za pravdu. Dcéra bola v U. na urgentnom príjme, ostala tam cez noc na pozorovaní, boli jej urobené krvné testy, podaná infúzia a na druhý deň prepustená domov s tým, že sa má hlásiť u svojho gastroenterológa, ktorým bol práve žalovaný. Dôvod, pre ktorý sa nebohá dostala na vyšetrenie k žalovanému až 11 dní po vyšetrení v U. bol na strane

žalovaného, keďže v tom čase žalovaný čerpal dovolenku a ordinoval až od 13.08.2014. Do ambulancie žalovaného prišla 13.08.2014 s tým, že mala už 2-3 dni čiernu stolicu, ktorý anamnestický údaj žalovaný odignoroval. Rovnako mu bolo v ten deň oznámené, že z dôvodu silných bolestí bola prijatá na urgentný príjem v U., na ktorú informáciu žalovaný nijako nereagoval a ignoroval aj výsledky z vyšetrenia z ostrihomskej nemocnice, z ktorých vyplývala vysoká hodnota LDH. Žalovaný bol zmluvným gastroenterológom alebo jej a špecialistom na choroby tráviaceho traktu, na ich diagnostikovanie a liečbu, preto sa nemohol zbavovať zodpovednosti tvrdením, že ani v Ostrihomskej nemocnici nebola robená gastroskopia. Absolvovanie vyšetrenia v Ostrihomskej nemocnici dňa 02.08.2014 žalovaného nezbavilo zodpovednosti za pochybenie spočívajúce v nevykonaní gastroskopického vyšetrenia a nemohlo byť znakom správnosti postupu žalovaného pri liečbe alebo jej za celé obdobie jej liečby u žalovaného od roku 2009 až do 13.08.2014.

2.5. Zdôraznili, že v súlade s doktrínou straty šance v medicínsko-právnych sporoch nie je nevyhnutné aby bolo so 100 % istotou potvrdené, že neposkytnutie zdravotnej starostlivosti správne bolo jedinou a hlavnou príčinou smrti pacienta, postačuje ak znalci konštatovali, že správnym poskytnutím zdravotnej starostlivosti sa mohol zdravotný stav pacienta zlepšiť. Preto závery znalcov konštatujúce nepriamu príčinnú súvislosť resp. nekonštatujúce priamu príčinnú súvislosť medzi pochybením žalovaného a smrťou alebo jej, nadväzujú a sú súladné s doktrínou, podľa ktorej je v podstate nemožné preukázať, že práve a jedine pochybenie žalovaného spočívajúce v opomenutí vykonania endoskopického vyšetrenia, tvorí so škodlivým následkom (smrťou alebo jej) ničím nenarušený vzťah. Súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil závery znalcov konštatujúcich oneskorené (ne)vykonanie endoskopického vyšetrenia, keďže včasnou endoskopiou sa skôr zistí nádor v tráviacom trakte a tým sú omnoho vyššie šance na prežitie. Poukázali na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 9Co/51/2019.

2.6. Žalobcovia namietali, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku príčinnej súvislosti medzi konaním žalovaného non lege artis a smrťou alebo jej. Tvrdili, že neexistenciu príčinnej súvislosti nemožno nachádzať v záveroch znaleckých posudkov resp. úradu pre dohľad, ani v tom, že nebohá mala agresívny Burkittov lymfóm, preto zrejme mala nepriaznivé prognózy na vyliečenie. S odvolacím na odbornú literatúru (P. Kádek: Právna zodpovednosť v medicíne) uviedli, že pre vyslovenie existencie príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním zdravotníckeho pracovníka a smrťou pacienta postačuje vyjadrenie, že došlo k odňatiu resp. zníženiu šance pacienta na zlepšenie zdravotného stavu, nakoľko pochybením žalovaného sa zasiahlo aj do ďalších bodov reťazca, ktoré boli svojimi príčinami a následkami (javmi), ktoré sa spolupodieľali na smrti alebo jej, pričom pochybenie žalovaného možno bezpochýb označiť za príčinu hlavnú, zásadnú, rozhodujúcu. Z hľadiska posudzovania príčinnej súvislosti je z právneho hľadiska úplne nesprávna otázka, či by ku smrti pacienta bolo bývalo došlo i v prípade správne poskytnutej zdravotnej starostlivosti, ale posudzuje sa, že v dôsledku konania non lege artis zdravotníckeho pracovníka bola pacientovi odňatá možnosť správnej a včasnej liečby, odňatá šanca na zlepšenie zdravotného stavu, a teda možnosť zvrátenia fatálnych následkov, v dôsledku ktorých došlo k jeho úmrtiu. Poukázali aj na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 10Co/909/2015, Nález Najvyššieho súdu ČR sp.zn. I. ÚS 1914/2007 rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/168/2010, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 716/2016, nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. I. ÚS 1919/2008, I. ÚS 2844/2014, rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 25Cdo/618/2001. V súvislosti s uvedenými rozhodnutiami podrobne popísali teóriu straty šance tvrdiac, že požiadavka jednoznačného preukázania príčinnej súvislosti bez možnosti pripustenia určitej rozumnej miery neistoty osobitne v sporoch, ktoré majú pôvod vo vzťahu lekár-pacient, je v štandardnom type dôkazného sylogizmu neprimeraná, pretože narúša spravodlivú rovnováhu medzi dotknutými stranami, čím nereflektuje objektívne limity súvisiace s následným poznávaním minulých javov, zvlášť príčinnej súvislosti, a proporcionálne nevyvažuje vzájomné asymetrické postavenie týchto subjektov v ktorom má „navrch“ zdravotnícke zariadenie, keďže na žalobcu, ako slabšiu stranu kladie neúmerne nároky, čím mu fakticky znemožňuje dosiahnutie ich uspokojenia a v dôsledku toho porušuje právo na spravodlivé súdne konanie.

2.7. Žalobcovia tvrdili, že k záveru o naplnení všetkých predpokladov zodpovednosti žalovaného za smrť ich dcéry možno dospieť aj aplikáciou zásady, podľa ktorej pre úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti sa nevyžaduje vyvolanie konkrétnych následkov zásahu proti tomuto chránenému záujmu, ale postačuje, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo aspoň ohroziť práva chránené § 11 Občianskeho zákonníka. Ku vzniku občianskoprávných sankcií za nemajetkovú ujmu spôsobenú zásahom do osobnosti fyzickej osoby podľa § 13 Občianskeho zákonníka musí byť ako predpoklad zodpovednosti splnená podmienka existencie zásahu objektívne spôsobilého vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu buď v porušení alebo len ohrození osobnosti fyzickej osoby v jej fyzickej a morálnej integrite. Tvrdili, že nebohá mala zákonný nárok na zabezpečenie riadneho a správneho

diagnostického a liečebného procesu, ktorý by zodpovedal požiadavkám lege artis postupu. Pokiaľ tento predpoklad v tomto prípade splnený nebol, a tým bola súčasne znížená šanca na jej prežitie, išlo, bez ohľadu na percentuálne vyjadrenie tohto zníženia, o zásah do jej osobnostných práv, ktorý ovplyvnil samotné fatálne následky tohto liečebného procesu, ktorý tak zasiahol do osobnostných práv žalobcov v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka. Príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti na strane žalovaného a ujmu na strane žalobcov je potrebné vnímať z toho hľadiska, že citová ujma na strane žalobcov vznikla práve z dôvodu, že žalovaný nevykonal všetko čo mohol na záchranu života nebohej a tak preukázané závažné porušenie povinností žalovaného poskytnúť nebohej zdravotnú starostlivosť lege artis je v priamej príčinnej súvislosti so vznikom citovej ujmy na strane žalobcov. Preto závery znalcov konštatujúce nepriamu príčinnú súvislosť resp. nekonštatujúce priamu príčinnú súvislosť medzi pochybením žalovaného a smrťou nebohej, nadväzujú a sú súladné s doktrínou spočívajúcou v tvrdení, že je v podstate nemožné preukázať, že práve a jedine pochybenie žalovaného spočívajúce v opomenutí vykonania endoskopického vyšetrenia, tvorí so škodlivým následkom t.j. smrťou nebohej ničím nenarušený vzťah. Súd prvej inštancie nesprávne postupoval, keď ponechal rozhodovanie o (ne)existencii príčinnej súvislosti medzi pochybením žalovaného a smrťou nebohej, ergo zásahom do súkromia žalobcov iba na znalcoch, pričom otázka, či sú naplnené všetky predpoklady zodpovednosti za škodu vrátane príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a škodou (ujmou) na strane poškodeného, je otázkou právnou, ktorá patrí do právomoci súdu. Pri posudzovaní právnej otázky existencie predpokladov zodpovednosti za škodu mal súd prvej inštancie vychádzať zo skutkového stavu zisteného znalcami z príslušného medicínskeho odboru gastroenterológia a z protokolu úradu pre dohľad a z tvrdení žalobcov, a príčinnú súvislosť posúdiť v intenciách ustanovení § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, v súlade s rozhodnutiami najvyšších súdnych autorít, na ktoré poukazovali. Tvrдили, že nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie spočívalo v tom, že síce použil správnu právnu normu (§ 11, § 13 Občianskeho zákonníka), ktorú nesprávne interpretoval na daný prípad, predovšetkým v súvislosti s posúdením príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovaného ako poskytovateľa zdravotnej starostlivosti a smrťou jeho pacientky, keďže nevyhodnotil pochybenie poskytovateľa zdravotnej starostlivosti ako udalosť podieľajúcu sa na smrti nebohej, nevyhodnotil príčinnú súvislosť v zmysle doktríny straty resp. zníženia šance (príležitosti) na zlepšenie zdravotného stavu alebo vyzdravenie nebohej, nevyhodnotil existenciu príčinnej súvislosti v porušení prevenčnej povinnosti vyplývajúcej žalovanému z § 11 Občianskeho zákonníka, a nepoužil ústavne konformný výklad posudzovania príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním zdravotného pracovníka a následkami na zdraví pacienta ustáleným Ústavným súdom SR pre medicínsko - právne spory, a svoj odklon od judikatúry Ústavného súdu SR, nezodôvodnil, ani sa s ním nevysporiadal. Preto napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné. Poukázali na viaceré rozhodnutia krajských súdov a tvrdili, že odklonom od rozhodovacej praxe všeobecných súdov bol porušený princíp právnej istoty zakotvený v čl. 2 CSP. Preto je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný, arbitrárny a zmätočný, je výsledkom absolútnej svojvôle súdu prvej inštancie pri hodnotení dôkazov, čím došlo k porušeniu práva žalobcov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

2.8. Žalobcovia tvrdili, že bezpečne preukázali svoj nárok na ochranu osobnosti titulom zásahu do tohto práva ku ktorému došlo smrťou ich dcéry spôsobenej non lege artis konaním žalovaného. Z dôvodu porušenia princípu lege artis žalovaným došlo k smrti nebohej, čím nepochybne boli porušené nielen základné práva nebohej, najmä právo na život, právo na včasnú a účinnú diagnostiku a liečbu, ale i právo žalobcov na ochranu súkromia a rodiny, ako priamych pozostalých osôb po nebohej. Zdôraznili, že život a zdravie sú hodnoty, ktoré sú chránené absolútne voči každému protiprávnemu zásahu či útoku, pričom toto základné právo je garantované nielen Ústavou Slovenskej republiky, ale aj Listinou základných práv a slobôd ako aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Konaním žalovaného nepochybne došlo k takému zásahu, ktorý vyvolal u žalobcov neodstrániteľné následky, ktoré sú s odstupom času stále intenzívnejšieho charakteru, nakoľko smrť nebohej je nezvratná, čo si s odstupom času žalobcovia ako rodičia nebohej, ich jedinej dcéry, čo si čoraz viac uvedomujú.

2.9. Žalobcovia namietali, že súd prvej inštancie neprihliadol na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 11S/133/2017, ktorým bola žalovanému uložená pokuta za spáchanie správneho deliktu keďže pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti nebohej konal v rozpore s § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. A to napriek skutočnosti, že uvedené rozhodnutie bolo pre súd záväzné podľa § 193 CSP a bol naň povinný prihliadať podľa § 194 CSP. Týmto rozhodnutím bola založená príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaného a smrťou nebohej, keďže posúdenie skutočnosti, či bola zdravotná starostlivosť poskytnutá správne, patrí do správnej úvahy správneho orgánu. Ide o odborné právne otázky, pri ktorých je orgán dohľadu kompetentný vysloviť svoj odborný právny názor v rámci správnej úvahy za pomoci konzultantov (rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 8Co/133/2018, rozsudok Krajského

súdu Nitra sp.zn. 1 Sžo 52/2014). Súd prvej inštancie sa s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre sp.zn. 11S/133/2017 nijako nevysporiadal, neprihliadol naň, neuviedol ho v odôvodnení napadnutého rozsudku, a preto postupoval v rozpore so zákonom (§ 193 CSP). V dôsledku toho zaťažil konanie inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odňal žalobcom možnosť konať pred súdom, vec nesprávne právne posúdil a svojím postupom znemožnil strane žalobcov, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces.

2.10. Žalobcovia namietali, že v odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uvádzal iba dôkazy resp. ich časti, ktoré mali preukazovať neexistenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovaného a smrťou nebohej a z dôkazov abstrahoval iba závery o tom, že medzi pochybením žalovaného a smrťou nebohej nie je daná priama príčinná súvislosť. K tomu zopakovali svoju argumentáciu z odvolania, podľa ktorej zo znaleckých posudkov a z listinných dôkazov, ktoré predložili, vyplýva protiprávnosť konania žalovaného, príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaného a škodou na zdraví - smrťou nebohej, teda ujmou na strane žalobcov a citovali jednotlivé pasáže zo znaleckých posudkov a výpovedí znalcov a svedkov. Tvrdili, že spôsob, akým súd prvej inštancie vykonal dokazovanie a hodnotil vykonané dôkazy, došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces, a to že neprihliadal na závery znalcov a odborného konzultanta úradu pre dohľad má za následok nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia.

2.11. Žalobcovia namietali voči pripustení dôkazu listinou predloženou žalovaným - Odborného posudku prof. MUDr. Martina Klabusaya, PhD. zo dňa 23.08.2019. Zopakovali, že ide o odborný posudok, ktorý nebol vypracovaný znalcom. Navyše v súvislosti so zadaním a vypracovaním odborného posudku došlo k porušeniu zákonných pravidiel sprístupňovania zdravotnej dokumentácie a povinnosti mlčanlivosti poskytovateľa zdravotnej starostlivosti podľa zákone č. 576/2004 Z.z. a zákona č. 578/2004 Z.z., tiež porušeniu práva na ochranu osobných údajov nebohej. Zdravotnú dokumentáciu nebohej sprístupnil zadávateľ odborného posudku MUDr. O. A., ktorý nie je poskytovateľom zdravotnej starostlivosti a nie je účastníkom tohto konania. Z uvedeného dôvodu bol odborný posudok nezákonný dôkaz a s poukazom na č. 11 ods. 6 CSP a § 187 ods. 1 CSP, ho nebolo možné prijať a zohľadňovať súdnym konaní. Namietali, že podkladom pre vypracovanie odborného posudku boli aj zápisnice o pojednávaní a znalecké posudky vypracované MUDr. Dušanom Balážom a MUDr. Václavom Mazáčom, ktoré boli rovnako sprístupnené vypracovateľovi posudku, čím došlo k jeho ovplyvneniu, preto odborný posudok nebol objektívny, nestranný a vierohodný dôkaz. Vypracovateľ neoprávnene hodnotil závery znaleckých posudkov. Zadávateľom odborného posudku bol MUDr. O. A., ktorý nie je stranou sporu, čo vylučuje použitie posudku v tomto konaní. Prílohy odborného posudku sú v anglickom jazyku, sú nezrozumiteľné, nepreskúmateľné, čo spôsobuje zmätočnosť i neprípustnosť tohto dôkazu. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal s ich námietkami voči odbornému posudku, čím zaťažil konanie takou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej a predstavuje zásah do práva žalobcov na spravodlivý súdny proces, práva na súdnu ochranu, ako i odňatie možnosti žalobcov konať pred súdom. Vykonanie a vyhodnotenie tohto dôkazu bolo výsledkom svojvôle súdu prvej inštancie, ktorým došlo k porušeniu princípu legality zakotvenom v čl. 16 ods. 2 CSP.

2.12. Žalobcovia namietali postup súdu prvej inštancie v súvislosti s duplicitou zdravotnej dokumentácie nebohej vyhotovenej žalovaným, lekárskeho nálezov zo dňa 04.07.2014 a 13.08.2014, z ktorých existujú dve vyhotovenia. Z toho vyplýva, že žalovaný manipuloval zo zdravotnou dokumentáciou nebohej, viedol ju nesprávne, keď určil termín lekárskeho vyšetrenia v rozpore s Odborným usmernením ministerstva zdravotníctva. Poukázali na rozsudok Krajského súdu Nitra sp.zn. Sžo/52/2014. Tvrdenia žalovaného o naplánovaní gastroenterologického vyšetrenia, boli v rozpore s obsahom jeho zápisov v zdravotnej dokumentácii, s čím sa súd prvej inštancie nevysporiadal. Tvrdili, že žalovaný neuviedol v zdravotnom zázname zo dňa 13.08.2014 existenciu čiernej lepkavej stolice, čo s poukazom na § 21 ods. 2 zákona o zdravotnej starostlivosti považovali závažné pochybenie. Keďže súd prvej inštancie sa s týmito skutočnosťami nevysporiadal opätovne zaťažil konanie vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej a predstavuje závažný zásah do práva žalobcov na spravodlivý súdny proces, práva na súdnu ochranu, ako i odňatie možnosti žalobcov konať pred súdom.

2.13. Žalobcovia tvrdili, že žalovaný nepreukázal, že postupoval lege artis a jeho obrana spočívala v tom, že z jeho subjektívneho pohľadu a hodnotenia zdravotného stavu nebohej urobil všetko čo mal a mohol. Zopakovali, čo žalovaný v rámci obrany voči žalobe uviedol a tvrdili, že išlo o identickú obranu, ako v konaní pred úradom pre dohľad. Túto obranu považovali za tendenčnú, nepreukázanú, neodbornú, neprofesionálnu a zároveň vyvrátenú vyjadreniami znalcov. Tvrdili, že anamnéza nebohej spísaná žalovaným bola chudobná na údaje, čo bolo výsledkom chybného postupu žalovaného, ktorý nevenoval pacientke potrebnú pozornosť, cielene s ňou neuviedol rozhovor za účelom zistenia

jej stavu a stanovenia správnej diagnózy a liečby, iba kopíroval lekárske nálezy, občas zmenil lieky. Do lekárskej správy dňa 13.08.2014 nezaznamenal čiernu stolicu udávanú nebohou a jej matkou, hoci ak mal pochybnosť o tom, či nebohá udáva správny údaj o čiernej stolici, alebo išlo o zmenu konzistencie stolice, mal urobiť vyšetrenie per rectum. Žalovaný skrz svojich predsudkov voči nebohej ako psychiatrickej pacientke sklzol do zľahčovania situácie, keď v zdravotnej dokumentácii uviedol podobné ťažkosti pred 7 rokmi, diagnostikovaná panická porucha, je po skúškovom období, zvyklo jej búšiť srdce, bola u kardiológa, dali jej Apaurin na zrýchlenú akciu srdca. Preto nechal pôsobiť na seba dojem, že pacientka je človek, ktorý preháňa svoje ťažkosti, neprimerane reaguje v situáciách, v dôsledku čoho a na základe nevylúčenia organického pôvodu dyspetických ťažkostí, nesprávne odobral anamnézu. Žalovaný nepreukázal, podľa akých všeobecne platných postupoval, keďže tzv. guidelines vydávaných Ministerstvom zdravotníctva SR (kam patrí aj Metodický list racionálnej farmakoterapie - manažment a racionálna farmakoterapia dyspepsie) jasne hovoria o postupe v rámci terapie funkčnej dyspepsie, ktoré žalovaný nedodrжал. V tomto guideline sa uvádza, že pri prvotnom vyšetrení dyspepsie sú indikované niektoré vyšetrenia, o.i. je to krvné odfery, ktoré neboli žalovaným realizované a hovorí sa o časovom údají, kedy je potrebné vykonať endoskopické vyšetrenie, ktorý žalovaný taktiež nedodrжал. A to napriek skutočnosti, že nebohá sa sama dožadovala u žalovaného endoskopického vyšetrenia už dňa 04.07.2014 ako aj dňa 13.08.2014, kedy prišla na vyšetrenie do ambulancie žalovaného nalačno a pripravená absolvovať toto vyšetrenie. Namietali, že súd prvej inštancie sa s uvedenými skutkovými aj právnymi skutočnosťami nevysporiadal, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné.

2.14. Žalobcovia namietali porušenie ich základných procesných práv, ku ktorému došlo postupom súdu prvej inštancie v súvislosti s nepripustením zmeny žaloby, o ktorom rozhodol súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 05.03.2019. Poukázali, že v písomnom podaní zo dňa 16.01.2019 navrhli pripustiť zmenu (rozšírenie) žaloby tak, že žalovaný je povinný zaplatiť každému zo žalobcov sumu 120 000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy a zaslať žalobcom písomné ospravedlnenie tak, ako bolo v písomnom podaní špecifikované. Do podania tohto návrhu nebolo otvorené pojednávanie. Výsledky doterajšieho konania boli podkladom pre konanie o zmenenej žalobe, nakoľko rozšírili žalobný petít o výšku žalovanej nemajetkovej ujmy vychádzajúc z tých skutkových tvrdení a dôkazov, ktoré do predloženia návrhu boli tvrdené resp. preukázané. Mali za to, že boli splnené zákonné podmienky pre pripustenie zmeny žaloby. Pripusteniu zmeny žaloby nebránili žiadne skutočnosti v zmysle § 143 ods. 1 a 2 CSP. Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 05.03.2019 rozhodol tak, že návrh na zmenu žaloby nepripúšťa a svoje rozhodnutie nijako neodôvodnil. Keďže proti uzneseniu o nepripustení zmeny žaloby nie je prípustné odvolanie podali ústavnú sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorá bola vedená Ústavným súdom SR pod sp.zn. Rvp 593/2019. Uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 82/2019 bola sťažnosť žalobcov odmietnutá z dôvodu nedostatku právomoci Ústavného súdu SR na jej prerokovanie. S poukazom na odôvodnenie predmetného uznesenia Ústavného súdu SR v bode 46., namietali, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 05.03.2019 o nepripustení zmeny žaloby, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej má vadu spočívajúcu v tom, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcom, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tiež namietali, že napadnutým uznesením súdu prvej inštancie došlo k porušeniu základných práv a slobôd sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy SR a čl. 36 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 47 Charty základných práv a slobôd. Navrhovali, aby odvolací súd podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, § 365 ods. 2 CSP v spojení v § 389 ods. 2 CSP zrušil napadnuté právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie vyhlásené na pojednávaní dňa 05.03.2019, ktorým súd prvej inštancie nepripustil zmenu žaloby v zmysle ich návrhu zo dňa 16.01.2019.

2.15. Namietali, že súd prvej inštancie dospel k napadnutému rozhodnutiu bez toho, aby sa v rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie a s právnou argumentáciou žalobcov týkajúcou sa príčinnej súvislosti, napadnuté rozhodnutie neodôvodnil riadne, v súlade so zákonom. Tvrdili, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia absentujú skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo, predovšetkým všetky závery znaleckých posudkov a úradu pre dohľad, argumentácia žalobcov ku skutkovej a právnej stránke veci, predovšetkým k otázke príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovaného a smrťou nebohej. Tiež tam absentuje riadne a zrozumiteľné vysvetlenie, na základe čoho dospel súd prvej inštancie ku svojmu rozhodnutiu, ako sa vysporiadal so zásadnými tvrdeniami a námietkami strán sporu, dôkazmi predloženými stranami sporu, absentuje riadne a zrozumiteľné vysvetlenie toho, ako súd prvej inštancie vec právne posúdil, okrem iného tiež, z akého dôvodu nevzal do úvahy právnú argumentáciu žalobcov týkajúcu sa splnenia predpokladov zodpovednosti žalovaného za ujmu na strane žalobcov. V odôvodnení absentuje tiež

odôvodnenie odklonu súdu prvej inštancie od judikatúry Ústavného súdu SR, najvyšších súdnych autorít SR a ČR v otázke posudzovania medicínsko-právnych sporov, postavenia poškodených v týchto sporoch, posudzovania príčinnej súvislosti, rozloženia dôkazného bremena, dôkazného sylogizmu pod., ale aj odôvodnenie odklonu od rozhodovacej praxe všeobecných súdov uvádzanej žalobcami v obdobných veciach. Ďalej tam absentuje odôvodnenie všetkých procesných rozhodnutí súdu prvej inštancie, predovšetkým rozhodnutie o nepripustení zmeny žaloby, nepripustenie návrhov žalobcov na dokazovanie zo dňa 03.11.2020, relevantné vysporiadanie so sudcovskou koncentráciou konania v súvislosti s predloženými dôkazmi. V odôvodnení chýba riadne a zrozumiteľné vysvetlenie toho, čo viedlo súd prvej inštancie ku zmene svojho právneho názoru prezentovaného na pojednávaní dňa 05.03.2019, kedy zákonný sudca oznámil stranám sporu, že v rámci vedenia strán sporu k zmieru, dáva stranám možnosť sa mimosúdne dohodnúť s tým, že pojednávanie odročí za účelom mimosúdnej dohody. Pritom niekoľkokrát upozornil strany sporu, že nepripustí zmenu žaloby a ak sa strany nedohodnú, rozhodne podľa zákona o odškodňovaní obetí trestných činov, s poukazom na čl. 4 ods. 1 CSP tak, že podľa svojich výpočtov prizná každému zo žalobcov sumu vo výške 19 000 eur, keďže k nejakému pochybeniu došlo. Preto namietali, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, zmätočné a arbitrárne, rozporné so základnými princípmi Civilného sporového poriadku, a vymykajúce sa nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu práva strany sporu na spravodlivý proces.

2.16. Žalobcovia namietali, že súd prvej inštancie neprihliadol na dôkazy o sms komunikácii právnych zástupcov strán sporu, z ktorej vyplýva, že mimosúdne rokovali, pričom v rámci mimosúdnych rokovaní žalovaný navrhol zaplatiť každému zo žalobcov sumu 50 000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, spolu sumu vo výške 100 000 eur. Uvedené dôkazy iba prijal, ďalej sa sním nezaoberal a nevyhodnotil ho. Napriek tomu rozhodol v rozpore s týmto dôkazom a s tým, čo bolo stranou žalovaného navrhnuté. Namietali, že súd prvej inštancie nesprávne a v rozpore so zákonom postupoval aj v súvislosti s nepripustením návrhu žalobcov na dopočutie znalcov MUDr. Baláža, MUDr. Mazáča a odborného konzultanta úradu pre dohľad, ktoré bolo žalobcami navrhnuté na pojednávaní dňa 03.11.2020 z dôvodu, aby mohli znalci reagovať na závery konštatované v odbornom posudku, keďže až na pojednávaní dňa 03.11.2020 sa súd prvej inštancie vyjadril, že pripúšťa ako dôkaz do konania odborný posudok. Preto nesprávne vyhodnotil návrh žalobcov zo dňa 03.11.2020 na doplnenie dokazovania výsluchom znalcov k záverom Odborného posudku ako podaný v rozpore s § 153 CSP. Uviedli, že namietané vady konania a rozhodnutia súdu prvej inštancie boli prejavom konania porušujúceho princíp rovnosti zbraní v neprospech žalobcov. Pred žalobcov bola postavená požiadavka na preukázanie priamej stopercentnej príčinnej súvislosti medzi pochybením žalovaného a smrťou nebohej, bolo súdom ignorované ich procesné postavenie ako slabšej strany, ako poškodených, pozostalých po nebohej, čo v medicínsko-právnom spore odôvodňovalo prenesenie dôkazného bremena na žalovaného. Rovnosť zbraní bola narušená už v úvode konania kedy zákonný sudca konštatoval, že jeho nezaujímajúca judikatúra uvádzaná žalobcami a bude vec rozhodovať podľa čl. 4 ods. 1 CSP. Rovnosť zbraní bola narušená aj tým, že súd prvej inštancie suploval pasívnu procesnú obranu žalovaného, javil sa ako obhajca žalovaného, keď namietal voči ich argumentom. Poukázali na podanie námietky zaujatosti voči zákonnému sudcovi, ktorá bola posúdená predsedníčkou Okresného súdu Nové Zámky tak, že po oboznámení sa s námietkou žalobcov a vypočutí nahrávky z pojednávania zo dňa 05.03.2019 má za to, že zo strany zákonného sudcu došlo k porušeniu zásad dôstojnosti súdneho konania, tieto mu boli vytknuté a bol dôrazne upozornený aby sa v budúcnosti takémuto konaniu vyvaroval. Predsedníčka okresného súdu sa žalobcom za nedôstojné chovanie zákonného sudcu ospravedlnila. Tvrdili, že súd prvej inštancie odročil pojednávanie nariadené na deň 25.08.2020, hoci na to nebol vážny dôvod, čo namietali s poukazom na nález ÚS SR sp.zn. I. ÚS 68/1998 z 13.01.1999. Tým súd prvej inštancie zasiahol do ich práva na konanie bez zbytočných prieťahov, do ich práva na spravodlivý proces, porušil princíp rovnosti strán sporu a nereflektoval na princíp zákazu zneužitia práva zakotvenej v čl. 5 CSP. Navyše súd prvej inštancie konal s JUDr. Martinom Kanásom, ako právnym zástupcom žalovaného, napriek neplatne udelenej plnej moci, pričom úkony JUDr. Kanása žalovaný ani dodatočne neschválil. Týmto postupom súd prvej inštancie učinil zmätočným proces od momentu predloženia neplatnej plnej moci udelenej žalovaným advokátovi JUDr. Martinovi Kanásovi, až do 03.11.2020, vrátane pojednávania ktoré sa konalo dňa 25.08.2020. Ďalej tvrdili, že súd prvej inštancie predčasne a urýchlene uzavrel veci na pojednávaní dňa 03.11.2020, bez toho, aby súd vyzval strany sporu resp. ich právnych zástupcov k príprave záverečných návrhov, preto im nebolo umožnené predniesť komplexný . záverečný návrh.

3. Žalovaný sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal. Dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň je potrebné podľa § 389 ods. 2 CSP zrušiť aj právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie vyhlásené na pojednávaní dňa 05.03.2019, ktorým nepripustil zmenu žaloby zo dňa 16.01.2019.

5. Podľa § 389 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom,
c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

6. Podľa § 389 ods. 2 CSP, ak sú dané odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 2, odvolací súd zruší odvolaním napadnuté rozhodnutie vo veci samej a zároveň zruší aj právoplatné uznesenie, ktoré rozhodnutiu vo veci samej predchádzalo.

7. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

8. Predmetom konania je nárok žalobcov v 1. a 2. rade, ktorým sa domáhajú voči žalovanému náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch každý vo výške 50 000 eur. Zo zisteného skutkového stavu je nesporné, že dcéra žalobcov E. E., nar. XX.XX.XXXX, zomrela dňa XX.XX.XXXX, vo nedožitých veku 23 rokov. Na základe podania žalobcov vykonal Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Nitra, dohľad nad zdravotnou starostlivosťou poskytovanou spoločnosťou PANMED, s.r.o. E. E. v dohliadanom období od 01.01.2014 do 05.04.2015, ktorý vyhodnotil v Protokole č. 524/2015 o vykonanom dohľade na mieste. Preskúmal dostupnú zdravotnú dokumentáciu a zistil, že E. E. trpela detstve opakovanými infekciami dýchacích ciest, preto bola sledovaná detskej alergologickej ambulancii s diagnózou - ľahká perzistujúca astma bronchiale, recidivujúca nádcha. Pre aortálny accendentálny šelest bola sledovaná v detskej kardiologickej ambulancii, neskôr aj pre epizodické palpitácie, bez verifikovania arytmie s negatívnym ECHO KG nálezom. Bola sledovaná v endokrinologickej ambulancii pre euthyreózu strumu. Pre pocity úzkosti bola sledovaná pedopsychiatrickej ambulancii. Kvôli častým bolestiam chrbtice bola vyšetrená ortopédom, pre bolesti hlavy a krčnej chrbtice neurológom a bola odoslaná aj na reumatologické vyšetrenie. Apríli 2014 bola vyšetrená u svojho pediatra pre symptómy zo strany gastrointestinálneho traktu. Pre nezlepšenie stavu bola pediatrom odoslaná na chirurgické vyšetrenie, kde po vyšetrení a negatívnej RTG snímke brucha ambulantný chirurg jej stav hodnotil ako obštipáciu a odporučil diétne opatrenia. Pre nezlepšenie stavu vyhľadala svojho pediatra, ktorý ju odoslal na gastroenterologické vyšetrenie. V gastroenterologickej ambulancii PANMED, s.r.o. bola vyšetrená dňa 04.07.2014. Pri tomto vyšetrení udávala pobolievanie epigastriu, občas nauzeu, bez vomitu, pyrózy, stolica v norme, občas zápcha. Objektívne bola licídna, eupnoická, bez ikteru a cyanózy, kardiopulmonálne kompenzovaná, abdomen bolo nebolestivé a bolo u nej realizované USG vyšetrenie abdomenu s fyziologickým nálezom. Jej stav bol gastroenterológom vyhodnotený ako dyspeptický syndróm, v.s. funkčný, bola jej odporúčaná liečba Costi a Tevazol, kontrola o 3 mesiace, pri nelepšiacom stave skôr, gastrofibroskopia (GFS) - poučená. Medzitým dňa 02.08.2014 bola E. E. vyšetrená v zahraničí v Maďarskej republike v nemocnici v U. pre kľčovité bolesti brucha, kde bola jednu noc hospitalizovaná a prepustená domov po negatívnom USG vyšetrení abdomenu. Kontrolné gastroenterologické vyšetrenie absolvovala gastroenterologickej ambulancii PANMED, s.r.o. dňa 13.08.2014. Pri tomto vyšetrení subjektívne udávala epizodické kľče v ľavom hypochondriu, stolica bola pravidelná, zmenenej konzistencie, viackrát denne, USG vyšetrenie abdomenu bolo s fyziologickým nálezom. Jej stav bol diagnostický vyhodnotený ako funkčná dismitilita - like dyspepsia a bola jej odporúčaná liečba Duspatalin a Tevazol a pri nelepšiacom sa stave bolo plánované gastrofibroskopické vyšetrenie. Dňa 14.08.2014 bola E. E. neodkladne hospitalizovaná na klinike vnútorného lekárstva II. Fakultnej nemocnice s poliklinikou Nové Zámky, kde jej bol dňa 15.08.2014 gastroskopickým vyšetrením verifikovaný tumor žalúdka Borrmann III (ulcerózne - infiltrujúci typ pri endoskopii), histologickým

vyšetrením potvrdený B NHL Burkittov lymfóm vo IV. štádiu. Po obdržaní definitívneho histologického výsledku jej ďalšia liečba prebiehala v Národnom onkologickom ústave v Bratislave. Pri výkone dohľadu úrad zistil nedostatky pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti spoločnosťou PANMED, s.r.o., E. E. zo dňa 04.07.2014 a zo dňa 13.08.2014. Pri prvom gastroenterologickom vyšetrení dňa 04.07.2014 mala byť E. E. zo strany poskytovateľa objednaná na kontrolné gastroenterologické vyšetrenie skoršom termíne, a to už po dvoch týždňoch, a nie až po troch mesiacoch od prvého vyšetrenia. Gastrofibroskopia gastroenterologickej ambulancii žalovaného mala byť E. E. vykonaná už v čase kedy jej zdravotné ťažkosti pretrvávali viac ako 2 týždne, a to aj napriek dňa 04.07.2014 nasadenej terapii. Pri kontrolnom gastroenterologickom vyšetrení v ambulancii žalovaného, vzhľadom na jej zdravotné ťažkosti trvajúce v tom čase viac ako päť týždňov počítajúc od prvého vyšetrenia dňa 04.07.2014, mal byť stanovený zo strany žalovaného presný termín jej gastrofibroskopického vyšetrenia. Na základe uvedeného dospel úrad k záveru, že E. E. v dohliadanom období nebola zo strany žalovaného poskytovaná zdravotná starostlivosť správne súlade s § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti. Neboli vykonané všetky potrebné vyšetrenia na správne určenie choroby a tým nebola zabezpečená včasná a účinná liečba. Následne úrad pre dohľad vydal dňa 07.03.2016 rozhodnutie č. ZS404/00001/2016 (v spise sa nenachádza), proti ktorému podal žalovaný rozklad a predseda úradu pre dohľad vydal dňa 04.10.2016 rozhodnutie č. ZS 404/0001/2006/R (v spise sa rovnako nenachádza). Uvedené rozhodnutie úradu pre dohľad bolo napadnuté správnu žalobou podanou spoločnosťou PANMED, s.r.o. Krajský súd v Nitre rozsudkom zo dňa 5. júna 2019 č.k. 11S/133/2017-148 žalobu zamietol. Najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa 25. novembra 2020 sp.zn. 7Sžsk/127/2019 kasačnú sťažnosť spoločnosti PANMED, s.r.o., proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 5. júna 2019 č.k. 11S/133/2017-148, zamietol.

9. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

10. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie.

11. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

12. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

13. Podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

14. Podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka, zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

15. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, poskytovateľ je povinný poskytovať zdravotnú starostlivosť správne. Zdravotná starostlivosť je poskytnutá správne, ak sa vykonajú všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy a v súlade so štandardnými postupmi na výkon prevencie, štandardnými diagnostickými postupmi a štandardnými terapeutickými postupmi pri zohľadnení individuálneho stavu pacienta.

16. Odvolací súd posudzujúc predmetnú vec z hľadiska súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu a citovaných zákonných ustanovení dospel k záveru, že pokiaľ súd prvej inštancie žalobu zamietol bolo jeho rozhodnutie nesprávne, založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Súdom prvej inštancie svoje rozhodnutie zdôvodnil tým, žalobcovia neunesli dôkazné bremeno preukázania svojho tvrdenia, podľa ktorého konanie žalovaného bolo v príčinnej súvislosti so smrťou ich dcéry, a to ani v priamej, ani v nepriamej. Pritom sa dôsledne nezaoberal vecou z hľadiska ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. Z protokolu o vykonaní dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou úradu pre dohľad totiž jednoznačne vyplýva záver, že zdravotná starostlivosť, ktorá bola dcére žalobcov poskytnutá žalovaným v období od 01.01.2014 do 05.04.2015, nebola zo strany žalovaného poskytovaná správne a súlade s

§ 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. Neboli vykonané všetky potrebné vyšetrenia na správne určenie choroby a tým nebola zabezpečená včasná a účinná liečba. Samotné rozhodnutie zo dňa 07.03.2016 č. ZS404/00001/2016 ani rozhodnutie dňa 04.10.2016 č. ZS 404/0001/2006/R sa v spise nenachádzajú, hoci obe, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 5. júna 2019 č.k. 11S/133/2017-148 a rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 25. novembra 2020 sp.zn. 7Sžsk/127/2019, by mali byť rozhodnutím o spáchaní správneho deliktu, ktorým je súd podľa § 193 CSP viazaný. Keďže súd prvej inštancie nepostupoval dôsledne, keď si nezaobstaral správny spis, ani rozhodnutia vydané v správnom konaní a v následnom súdnom konaní, konanie žalovaného neposudzoval ako správny delikt. Navyše nevyhodnotil, aký následok malo konanie žalovaného, ktorý pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti dcére žalobcov nepostupoval správne, na šance dcéry žalobcov na vyliečenie, prežitie, či aspoň predĺženie života. A to napriek tomu, že na nevyhnutnosť aplikácie doktríny „straty šance“ uplatňovanej v právnych poriadkoch common law, v konaní opakovane upozorňovali žalobcovia. Súd prvej inštancie sa uvedenou doktrínou nielenže nezaoberal, ale svoj postup dôvodoch svojho rozhodnutia vôbec nevyvetlil.

17.1. Odvolací súd na úvod považuje za potrebné uviesť, že poskytovanie zdravotníckej starostlivosti je zákonom č. 576/2004 Z.z. vyhradené poskytovateľom a zdravotníckym pracovníkom, ktorý zároveň v § 4 ods. 3 stanovuje povinnosť poskytovať zdravotnú starostlivosť správne a definuje, kedy je zdravotná starostlivosť poskytnutá správne. Z neho potom vyplýva, že podstatnou pri posudzovaní zdravotnej starostlivosti poskytnutej ako s non lege artis je jej nesúlad s poznatkami lekárskej vedy a štandardnými diagnostickými a terapeutickými postupmi, ktoré sú dostupné v čase jej poskytnutia. Ak v dôsledku poskytnutia zdravotníckej starostlivosti non lege artis dôjde k škode na zdraví alebo k ujme na osobnostných právach, nastupuje zodpovednosť poskytovateľa v prípade, že sú splnené jej zákonné predpoklady, ktorými súd protiprávny zásah, ktorý je spôsobilý vyvolať škodu či nemajetkovú ujmu, vznik ujmy a príčinná súvislosť medzi protiprávnym zásahom a vznikom ujmy. Medicínskych sporoch, o aký ide v danej veci, je však pre žalobcu ťažké a možno aj nemožné preukázať príčinnú súvislosť (kauzálny nexus), ktorého základnými atribútmi sú priamosť a bezprostrednosť. V takých prípadoch je podľa názoru odvolacieho súdu namieste prelomenie požiadavky preukázania 100 % príčinnej súvislosti, aplikáciou doktríny „straty šance“ porovnaním pravdepodobnosti šance na vyliečenie, predĺženie života, či odvrátenie smrti v prípade, ak by postup poskytovateľa zdravotníckej starostlivosti bol v súlade s lege artis.

17.2. K rovnakým právnym záverom dospeli vo svojich rozhodnutiach aj viaceré odvolacie súdy (Krajský súd v Prešove v rozsudku z 28. novembra 2016 sp.zn. 8Co/298/2015, Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí z 21. júna 2016 sp.zn. 6Co/197/2015, Krajský súd v Trnave v rozsudku z 25. júna 2019 sp.zn. 9Co/51/2019) a Najvyšší súd SR v rozsudku z 9. novembra 2011 sp.zn. 6Cdo/168/2010. K otázke preukázovania príčinnej súvislosti v medicínskoprávnych sporoch zaujal stanovisko aj Ústavný súd SR vo svojom Náleze zo dňa 24. októbra 2017 II. ÚS 716/2016-92, keď uviedol, že „Práve objektívne limity spojené s dokazovaním kauzálnej súvislosti, ako aj slabšie postavenie poškodeného pacienta sú tými skutočnosťami, ktoré v rámci štandardného dôkazného sylogizmu vedú v mnohých prípadoch k nespravodlivým výsledkom, pretože neadekvátna náročnosť unesenia dôkazného bremena o príčinnej súvislosti medzi škodovou udalosťou a vznikom škody zo strany pacienta je v prípade uplatňovania zásady „všetko alebo nič“ aj spravidla príčinou jeho neúspechu v spore. Takéto riešenie sa javí byť nespravodlivé najmä v prípadoch, keď pre pravdivosť skutkových tvrdení žalobcu hovorí vysoká miera ich pravdepodobnosti.“ a ďalej „..., že požiadavka jednoznačného preukázania príčinnej súvislosti bez možnosti pripustenia určitej rozumnej miery neistoty osobitne v sporoch, ktoré majú svoj pôvod vo vzťahoch lekár (zdravotnícke zariadenie) a pacient (klient), je v štandardnom type dôkazného sylogizmu neprimeraná, pretože narúša spravodlivú rovnováhu medzi dotknutými stranami tým, že nereflektuje objektívne limity súvisiace s následným poznávaním minulých javov, zvlášť príčinnej súvislosti, a proporcionálne nevyvažuje vzájomné asymetrické postavenie týchto subjektov, v ktorom má z už uvedených dôvodov „navrch“ zdravotnícke zariadenie, keďže na žalobcu (poškodeného) ako slabšiu stranu v ich vzájomnom vzťahu kladie neúmerné nároky, čím mu v súdnom konaní fakticky znemožňuje dosiahnutie ich uspokojenia, v dôsledku čoho porušuje aj jeden z aspektov práva na spravodlivé súdne konanie, ktorým je rovnosť jeho strán.“

17.3. Podľa názoru odvolacieho súdu v prípadoch, keď poskytovateľ zdravotníckej starostlivosti postupoval non lege artis, pričom nemožno jednoznačne stanoviť, že tento postup bol jedinou príčinou poškodenia zdravia pacienta, neznamená to, že žiadna ujma nemohla vzniknúť. Hoci v takom prípade nie je možné jednoznačne hovoriť o poškodení zdravia dotknutej osoby, minimálne dôjde k zásahu do duševnej sféry či už dotknutej osoby alebo jej blízkych. A to v smere uvedomovania si, že zdravotný stav pacienta sa nemusel zhoršiť, prípadne sa mohol zlepšiť, alebo že blízka osoba sa mohla vyliečiť,

nemusela zomrieť či mohla žiť dlhšie, keby k pochybeniu v poskytovaní zdravotnej starostlivosti nedošlo. Tento zásah do osobnostnej sféry dotknutej osoby môže mať značnú intenzitu a môže ovplyvniť kvalitu jej života. Z toho vychádza úvaha, že aj pokiaľ nie je medzi nesprávnym postupom poskytovateľa zdravotníckej starostlivosti a smrťou pacienta daná priama a bezprostredná príčinná súvislosť, ale poskytnutá zdravotná starostlivosť vykazuje nedostatky, je potrebné skúmať, či v dôsledku postupu non lege artis bola šanca na vyliečenie, či aspoň na prežitie alebo na predĺženie života dotknutej osoby znížená v miere, ktorá prevažuje nad vývojom zdravotného stavu, ktorý nebolo možné riadnym využitím poznatkov lekárskej vedy ovplyvniť. Následne musí byť predmetom posúdenia otázka, či sa táto šanca môže a má premietnuť do uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 Občianskeho zákonníka.

17.4. Otázka posúdenia príčinnej súvislosti je otázkou právnou, o ktorej rozhoduje súd, pričom však vychádza z odborných vyjadrení a znaleckých posudkov, ktoré tvoria skutkový podklad pre prijatie právneho záveru. Pokiaľ však súd má súkromný znalecký posudok aj odborné posudok, pričom tieto majú rozdielne závery k tej istej otázke, musí vyhodnotiť, ktorý z nich a z akých dôvodov je rozhodnutie určujúci. Môže tiež vyzvať strany sporu, aby na odstránenie rozporov medzi znaleckým posudkom a odborným posudkom navrhli dokazovanie, pričom nie je vylúčený ani návrh na znalecké dokazovanie súdom ustanoveným znalcom.

18. V danej veci sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal teóriou „straty šance“ dotknutej osoby na vyliečenie, predĺženie života, či dokonca na prežitie, v dôsledku poskytnutia zdravotnej starostlivosti žalovaným, ktorú úrad pre dohľad vyhodnotil ako poskytnutú v rozpore s ustanovením § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. Následne sa nezaoberal ani tým, či uvedené pochybenie zasiahlo do osobnostných práv žalobcov. Zameral sa výlučne na preukázanie príčinnej súvislosti konania žalovaného, či už priamej alebo nepriamej, so smrťou dcéry žalobcov, vo vzťahu ku ktorej dospel k záveru, že preukázaná nebola. Súd prvej inštancie nevyhodnotil vykonané dôkazy v súlade s ustanovením § 191 CSP, keď uviedol, že pri rozhodovaní prihliadal na znalecké posudky MUDr. Václava Mazáča, MUDr. Dušana Baláža a aj na odborný posudok prof. MUDr. Martina Klabusaya, PhD., hoci z odborného posudku vyplývali rozdielne závery, ako zo znaleckých posudkov. Pritom ani jeden zo znaleckých posudkov, ani odborný posudok neposudzoval, aký vplyv malo nesprávne poskytnutie zdravotníckej starostlivosti žalovaným, konštatované v protokole úradu pre dohľad na šancu dcéry žalobcov na vyliečenie, prežitie, či aspoň predĺženie života. A to bez ohľadu na skutočnosť, že úrad vychádzal zo zdravotnej dokumentácie, ktorá, ako vyplýva z vykonaného dokazovania, zrejme bola žalovaným dodatočne pozmenená, keďže ani dodatočný zápis v zdravotnej dokumentácii nemal vplyv na záver úradu pre dohľad, podľa ktorého gastrofibroskopia gastroenterologickej ambulancii žalovaného mala byť E. E. vykonaná už v čase kedy jej zdravotné ťažkosti pretrvávali viac ako 2 týždne, a to aj napriek dňa 04.07.2014 nasadenej terapii. Pri kontrolnom gastroenterologickom vyšetrení v ambulancii žalovaného, vzhľadom na jej zdravotné ťažkosti trvajúce v tom čase viac ako päť týždňov počítajúc od prvého vyšetrenia dňa 04.07.2014, mal byť stanovený zo strany žalovaného presný termín jej gastrofibroskopického vyšetrenia. Navyše súd prvej inštancie si nezaobstaral rozhodnutie zo dňa 07.03.2016 č. ZS404/00001/2016 ani rozhodnutie dňa 04.10.2016 č. ZS 404/0001/2006/R hoci tieto v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 5. júna 2019 č.k. 11S/133/2017-148 a rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 25. novembra 2020 sp.zn. 7Sžsk/127/2019, by mali byť rozhodnutím o spáchaní správneho deliktu žalovaným, ktorým je súd podľa § 193 CSP viazaný. Ďalej súd prvej inštancie, napriek návrhu žalobcov na rozhodnutie medzitimným rozsudkom zo dňa 16.01.2019 (č.l. 151), sa v odôvodnení rozsudku nevysporiadal a neuviedol žiadne dôvody, prečo návrhu nevyhovel. Uvedeným postupom súdu prvej inštancie došlo k znemožneniu realizácie procesných práv žalobcov v takej miere, že bolo porušené ich právo na spravodlivý proces. Zároveň v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súd prvej inštancie nevyhodnotil vykonané dokazovanie v tom smere, aby stanovil, či medzi neprávne poskytnutou zdravotnou starostlivosťou a jej škodlivým následkom existuje príčinná súvislosť aspoň s určitou mierou jej pravdepodobnosti a nevykonal ani navrhnuté dokazovanie (§ 389 ods. 1 písm. b) a) CSP).

19. Vo vzťahu k uzneseniu súdu prvej inštancie vyhlásenom na pojednávaní dňa 05.03.2019, ktorým nepripustil zmenu žaloby zo dňa 16.01.2019, dospel odvolací súd k záveru, že toto uznesenie je postihnuté vadou podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP spočívajúcou v nesprávnom procesnom postupe, ktorým súd prvej inštancie znemožnil žalobcom, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že súd prvej inštancie o návrhu na zmenu žaloby rozhodol uznesením na vyhlásenom pojednávaní dňa 05.03.2019, pričom svoje rozhodnutie neodôvodnil, a preto nie je zrejme z akých dôvodov predpokladaných v ustanovení § 143 CSP zmenu žaloby nepripustil.

20. Vzhľadom na obsiahle odvolanie podané žalobcami sa odvolací súd zaoberal s ďalšími podstatnými odvolacími námietkami žalobcov. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalobcov, podľa ktorej odborný posudok prof. MUDr. Martina Klabusaya, PhD. zo dňa 23.08.2019 bol neprípustný dôkazný prostriedok, keďže nebol vypracovaný znalcom. Je totiž nepochybné, že ide o odborne spôsobilú osobu, ktorá má odborné znalosti, aby sa vyjadrila ku posudzovaným skutočnostiam, a odmietnuť jeho odborné znalosti nie je možné ani s poukazom na špecializáciu onkológa. Skôr naopak. Podľa názoru odvolacieho súdu práve odborný názor onkológa by mohol objasniť priebeh liečenia dotknutej osoby v Národnom onkologickom ústave po zistení onkologického ochorenia u dcéry žalobcov a ako aj okolnosti jej predčasného úmrtia, čo z doposiaľ zisteného skutkového stavu nevyplýva. Žalobcovia tiež namietali, že súd prvej inštancie neprihliadol na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 11S/133/2017, ktorým bola žalovanému uložená pokuta. K tejto námietke odvolací súd upozorňuje, že pokuta za správny delikt mala byť žalovanému uložená rozhodnutím zo dňa 07.03.2016 č. ZS404/00001/2016 v spojení s rozhodnutím zo dňa 04.10.2016 č. ZS 404/0001/2006/R. Rozsudkom Krajského súdu v Nitre bolo toto rozhodnutie správneho orgánu potvrdené a následne Najvyšší súd SR svojím rozsudkom sp.zn. 7Sžsk/127/2019 kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 11S/133/2017-148 zamietol. Samotné rozhodnutia úradu pre dohľad o správnom delikte sa v spise nenachádzajú. Čo však neznamená, že si ich súd prvej inštancie nemal zaobstaráť, keďže ide o rozhodnutia, ktorými je podľa § 193 CSP viazaný. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalobcov, podľa ktorej v súvislosti so zadaním a vypracovaním odborného posudku došlo k porušeniu zákonných pravidiel sprístupňovania zdravotnej dokumentácie a práva na ochranu osobných údajov alebo jej, a preto šlo o nezákonný dôkaz. Poukazuje, že zdravotná dokumentácia a údaje o zdravotnom stave dotknutej osoby boli súčasťou súdneho spisu (protokol úradu pre dohľad, znalecký posudok, prepúšťacia správa zo dňa 23.08.2014). Týmto spôsobom sa údaje zo zdravotnej dokumentácie stali známe aj protistrane, ktorej konateľom v tom čase bol aj B. A.. Pokiaľ žalovaný, prostredníctvom konateľa, poskytol skutočnosti známe zo spisu tretej osobe na účelom vypracovania odborného posudku, ktorý použil ako prostriedok procesnej obrany, nemožno tento postup považovať za nezákonný. Najmä vzhľadom na právo a povinnosť strany sporu tvrdiť a produkovať dôkazy svojich tvrdení. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalobcov, podľa ktorej súd prvej inštancie neprihliadol na dôkazy o sms komunikácii zástupcov strán sporu o mimosúdnych rokovaniach. Komunikáciu strán sporu, či zástupcov strán sporu, o možnosti ukončenia sporu mimosúdne, alebo zmierom, nie je možné považovať za prostriedok procesného útoku, či procesnej obrany, alebo dokonca za uznanie uplatneného nároku. Navyše bolo zistené, že zástupca žalovaného (JUDr. Kanás) nemal oprávnenie konať za žalovaného.

21. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil a vec mu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní sa súd prvej inštancie v prvom rade opätovne rozhodne o návrhu žalobcov na zmenu žaloby zo dňa 16.01.2019, pričom rozhodnutie riadne a v súlade s príslušnými ustanoveniami CSP zdôvodní. Ďalej, vzhľadom na rozporné závery vyplývajúce z doterajšieho dokazovania, vyzve strany sporu na predloženie návrhov na doplnenie dokazovania na preukázanie svojich tvrdení a vec opätovne prejedná, pričom bude viazaný právnymi názormi odvolacieho súdu uvedenými v bodoch 16., 17., 18. a 19. tohto uznesenia. Súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodne (§ 212 ods. 2 CSP), pričom pokiaľ sa nevyhovie návrhu žalobcov na rozhodnutie medzitýmnym rozsudkom, vysporiada sa s ním v dôvodoch rozhodnutia. V konečnom rozhodnutí zároveň rozhodne aj o náhrade trov konania, vrátane odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).